

БЛАГОДАТНИ ОГАЊ – МИЛОСТ ГОСПОДЊА

Неисказана је милост Господња, која нам сваке године шаље благодатног Нествореног Огња, сведочећи Васкрсење Христово и доказ Његовог вечног присуства.

Силазак Светог Огња највеће је чудо у Светој Земљи. То је догађај који се сваке године јавља око подне, само на Велику Суботу (по јулијанском – црквеном календару), на Светом и Животворном Гробу Господњем. Предања казују да се Огањ јављао још од времена изградње Константиновог храма (326-336. године после Христа), али, поуздана, писана сведочанстава, о овом чудесном догађају датирају од пре 1200 година, па до наших дана.

Припреме у цркви Гроба Господњег

На Велику Суботу, рано ујутро, гасе се сва кандила у Храму Васкрсења Господњег. Потом комисија, чији су чланови представници свих хришћанских заједница, власти државе Израел, и људи из муслиманске породице који поколењима чувају ред у Цркви Васкрсења Господњег, прегледа Цркву Гроба Господњег (Кувуклију), како би се уверили да се у њој не налази ништа чиме би се вештачки изазвао пламен. Ова провeра траје од 10:00 до 11:00 сати. У 11:00 чланови комисије затварају врата Цркве и печате их печатом од чистог воска.

Тачно у подне у Храм улази правослазни јерусалмиски патријарх и почиње света литија која три пута обилази Свети Гроб. Типик по којем се врши служба силаска непромењен је од 15. века. По завршетку литије Гроб се отпечаћује и сасудочувар (*скевофилак*) уноси у њега угашено *неујасиво кандило* које ће бити упаљено Светим Огњем.

Патријарх потом скида своју архијерејску одежду, у знак понизности и страхопоштовања према Исусу Христу, и остаје обучен у бели хитон.

Узима 4 снопа од по 33 свеће и у потпуном мраку улази у Гроб. Са њим улази и представник Јермена, који има право да се налази у пред-просторији, одакле мотри на патријарха. Патријарх чита нарочите молитве којима се, у име свих православних, моли Распетом Христу да и ове године пошаље Свети Огањ, као сведочанство Својег Васкрсења и као знак правоверности стада православног.

Док се Патријарх клечећи моли поред Гроба Господњег, сви верници у препуној цркви (као и свих претходних векова), свако на свом језику, узносе древну молитву: *Кирие елеисон - Госјоге џомилуј*.

У те две речи све је сабрано: молба, молитва, сузе, бол, стрепња, нада и жарка жеља да уместо туге дође радост, уместо гробног мрака - светлост Васкрсења.

Благодатни огањ – чудо Господње

Јерусалимски Патријарх Диодор I овако је у једном интервјуу 1998. године, описао појаву Благодатног огња:

„...Док се молим, некада одмах, а некада после извесног времена, из самог средишта камена на којем је лежало Исусово тело, извире нека неодређена Светлост. Обично је плавичаста, али боја може да се промени и да поприми разне нијансе.

Не може се описати људским речима. Светлост се излива из средишта камена, као што се магла диже са језера; Изгледа као да је камен прекривен влажним облаком, али то је Светлост, нестворена, чудесна, благодатна, дар Господњи.“

Светлост се сваке године другачије понаша. Понекад само прекрије плочу, а понекад обасја читаву капелу, тако да људи који стоје у храму, виде да цео Гроб сија, да је испуњен светлошћу.

Потом се светлост подиже и обликује стуб у којем се налази пламен другачије природе. Пламен прво пали *неујасиво кандило* на Гробу Господњем и свеће које у рукама држи патријарх. Кад прими пламен, патријарх излази и предаје га најпре јерменском, потом коптском патријарху, а онда и свим верницима у цркви.

Ова светлост, Благодатни огањ, у почетку уопште нема особине ватре, не спаљује и не пече и тек после неколико минута поприма особине пламена.